

Οικοδόμηση θεσμικών και κοινωνικών συνεργασιών

Οι νέες γεωπολιτικές ανακατατάξεις που εξελίσσονται ήδη στη γειτονιά μας προμηνύουν ότι το 2025 θα επιφέρει την ανάγκη σημαντικών προσαρμογών της ελληνικής πολιτικής σε διάφορους τομείς. Τόσο στο πεδίο των διεθνών οικονομικών σχέσεων, όπου οι παγκόσμιες αλλαγές μεταβάλλουν το σκηνικό στο εμπόριο, τον τουρισμό, την κλιματική κρίση και τις τιμές των κρίσιμων πρώτων υλών, όσο και στο εσωτερικό της χώρας όπου κυριαρχεί η αναγκαιότητα για εμπροσθοβαρείς τομές που θα έχουν μεσοπρόθεσμα αποτελέσματα στην αγορά εργασίας, το ασφαλιστικό, τη στεγαστική κρίση και το δημογραφικό.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η έλλειψη εργατικών χεριών, παρά τη σημαντική μείωση της ανεργίας και παρά την άνοδο των χαμηλότερων εισοδημάτων, παρέμεινε και οξύνθηκε κατά το προηγούμενο έτος, οδηγώντας την κυβέρνηση να συνεχίσει την προσπάθεια προσέλκυσης εργαζόμενων από τρίτες χώρες για την κάλυψη των εποχικών αναγκών της ελληνικής οικονομίας, ιδιαίτερα του τομέα κατασκευών, του τουρισμού και της αγροτικής παραγωγής.

Αυτή η συνθήκη ωστόσο δημιουργεί ισχυρές πιέσεις στην ελληνική οικονομία και τις τοπικές κοινωνίες, καθώς απουσιάζουν οι μηχανισμοί ενσωμάτωσης, ενώ και η ποιότητα και το κόστος της εργασίας φαίνεται να μην είναι ικανοποιητικά.

Από την άλλη, η ερήμωση της

τα πεδία προβληματισμού που αναφέρθηκαν παραπάνω, ώστε να καλύπτουν τις ανάγκες για το μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας, δημιουργώντας τη βάση για μια ανθεκτική και συμπεριληπτική Ελλάδα, που θα είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τις σημαντικές προκλήσεις της επόμενης δεκαετίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΪΔΑΣ

Πρόεδρος
Οικονομικής
και Κοινωνικής
Επιτροπής της
Ελλάδος (ΟΚΕ)

Σήμερα είναι επιβεβλημένη η χάραξη μιας συνολικής στρατηγικής για τα θέματα στεγαστικής πολιτικής, περιφερειακής ανάπτυξης και ενίσχυσης του δημογραφικού προφίλ της χώρας προκειμένου να δημιουργηθεί μια ισχυρή βάση για την κοινωνία, την ύπαιθρο και την αγορά εργασίας, πάνω στην οποία θα ασκηθούν πιο στέρεες οικονομικές πολιτικές. Επίσης, η χώρα πρέπει να θωρακιστεί περαιτέρω έναντι των επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής και να

βελτιώσει τον βαθμό της ενεργειακής αυτονομίας και επάρκειας.

Οι προκλήσεις της τεχνικής νοημοσύνης και της ψηφιακής προσαρμογής αποτελούν επιπρόσθετη «ευχή και κατάρα» για την ελληνική οικονομία. Από τη μια βελτιώνουν τις επιδόσεις του Δημοσίου και των επιχειρήσεων, μειώνοντας τη γραφειοκρατία και αυξάνοντας τους όγκους των αγαθών, από την άλλη δημιουργούν νέες συνθήκες στην αγορά εργασίας και αφήνουν απροστάτευτες ομάδες πληθυσμού που χαρακτηρίζονται από ψηφιακό αναλφαριθμητισμό.

Ασφαλώς, επίσης, σε επίπεδο οικονομικής πολιτικής η ελληνική οικο-